

PROJECT THE ART OF RESPECT

De maand oktober stond in het teken van het project "the Art of Respect". Tijdens dit project hebben we met de kinderen van het wijkcentrum gepraat over respect, en de kinderen hebben in groepen samengewerkt aan een kunstwerk over dit onderwerp. Begin november hebben we een fantastisch presentatie feest gehad. Verschillende kinderen kwamen in hun beste kleding naar het feest. En het moment van de onthulling van de kunstwerken wat bijzonder. Trotse gezichten bij het applaus.

De inspiratie voor dit project is het besef dat verschillende kinderen dat stukje respect geven, of respect ontvangen niet van huis uit mee krijgen. Dit zien we tot uiting komen in hoe de kinderen met elkaar om kunnen gaan. Een snelle reactie op onenigheid is vaak schoppen of slaan. Of verbaal iemand te lijf gaan. Met dit project hebben we vooral ook besproken hoe jezelf respect kan tonen aan anderen. Op een ontspannen manier zijn we het project gestart met een spel waarin ze konden oefenen om samen te werken in een team. Dat het belangrijk is naar elkaar te luisteren. Dat je elkaars talenten moet gebruiken. En dat wanneer een groep samenwerkt ze ook samen tot een mooi resultaat

komen. Iedere groep mocht na samen overleggen en ontwerpen beginnen met het maken van een groot schilderij, op een houten paneel. En dat samenwerken een uitdaging is, hebben veel kinderen ervaren, maar als teachers was dat goed bij te sturen. We zagen mooie kunstwerken ontstaan en kinderen die hebben genoten van het samenwerken en bezig zijn met kunst.

Ik vroeg een medewerker van het buurtcentrum wat haar mening was over het project en of ze heeft gezien dat het impact heeft: "Dit project is erg interessant. Kunst samen met het onderwerp respect, is erg sterk en ik vind het leuk! Het woord respect gebruikten ze eigenlijk nooit, maar als ze nu een ruzie of discussie hebben dan hoor ik ze tegen elkaar zeggen, maar hoe zit het met respect. Met dit project ontdekken de kinderen nieuwe talenten, ervaren nieuwe dingen. En ze leren om groter te denken dan ze zelf dachten dat ze konden". Mooi om te horen want het was deze medewerker die al vaker aangaf dat ze echt wat zou willen betekenen voor de kinderen, maar soms niet weet hoe! Dat het project niet alleen een impact heeft gehad op de kinderen, maar ook op de lokale medewerkers horen we terug in hoe zij ook

regelmatig het woord respect gebruiken naar de kinderen toe. Na het presentatiefeest worden we bedankt door de medewerkers en horen we hoe we niet alleen blijdschap voor de kinderen hebben gebracht, maar ook voor hen als medewerkers. Ook vraagt een medewerker of we voor hen kunnen bidden. Bijzonder dat we deze vraag krijgen bij een niet christelijk buurtcentrum. De beste afsluiting voor het project op deze manier. Want het is ons verlangen om niet alleen voor de kinderen een verschil te zijn, maar ook voor de medewerkers. Ik wil ook alle mensen bedanken die op verschillende manier betrokken waren bij het project. Bemoedigend om enthousiaste reacties en financiën te ontvangen en te horen dat er gebeden is voor het project! Dankbaar!

BEMOEDIGING OP STRAAT!

Het was een vrijdagavond na een drukke week, en ik was moe. Maar met m'n laatste stukje energie toch maar gegaan. Ook deze avond nam ik mijn gitaar mee, maar echt positief voelde ik me niet! Het was warm en mijn gitaar is dan meer tot last! Hoeveel strijd kan je hebben van te voren, wel gitaar meenemen, niet gitaar meenemen, wel..... of niet gaan? Want wat voor verschil maak ik nou met het spelen van wat liedjes op straat. Beetje last van gebrek aan motivatie, maar toch liep ik vervolgens met gitaar naar het huis waar we altijd verzamelen, en bij iedere stap kwam de rust al wat meer en was mijn gebed, Heer gebruik

me maar vanavond. Voor we gaan hebben we altijd een tijd van gebed en bespreken wat we gaan doen. Samen met een collega zou ik naar een plaatselijk ziekenhuis gaan om een straatmeisje te bezoeken, die met ernstige verwondingen na een aanrijding in het ziekenhuis lag. Het handigst was om de gitaar niet mee te nemen, want we moesten nog wel even lopen. De andere teamleden zouden opzoek gaan naar een straatjongen waar het niet goed meegaat. Zonder medicijnen maar wel drugs gebruikend op straat met aids is zorgwekkend. Het team zou naar de bekende plekken gaan waar ze normaal rondhangen.

En wie lopen wij tegen het lijf als we op weg zijn naar het ziekenhuis... de straatjongen! Meteen wordt er met onze collega's gebeld. En als we wachten tot zij zijn gearriveerd hebben we wat gesprekjes met hen, en worden we door een andere straatjongen toegestopt met snoepjes. We zeggen hem dat hij zo goed voor ons zorgt. Zijn reactie is: Maar jullie zorgen goed voor ons, jullie hebben respect voor ons en daarom moeten wij jullie ook goed behandelen. En hij zei tegen me ik herken jou, toen je ons opzocht onder de brug!

Als even later onze collega's ons aflossen, vervolgen wij onze weg naar het ziekenhuis. In het ziekenhuis worden we naar verschillende verdiepingen gestuurd omdat niemand het meisje lijkt te kennen. Tot we een bewaker tegen komen die ons veel kan vertellen over een patiënt die een auto ongeluk heeft gehad. Over haar familie die al drugsgebruiken in het ziekenhuis was. En dat ze een ernstig verwond been heeft, die nog minstens 2 keer geopereerd moest worden. Het meisje is de week ervoor opeens vertrokken uit het ziekenhuis, omdat ze het niet meer zag zitten om in het ziekenhuis te zijn. Dat is wel even schrikken dat ze op straat verblijft met een ernstig verwond been. We hebben haar dus niet gevonden. Op het moment van deze nieuwsbrief schrijven, heb ik nog geen verder nieuws ontvangen.

Tjonge kan je dan denken, verloren avond zo... maar ik moest denken aan dat als wij niet op weg waren gegaan naar het ziekenhuis we de straatjongen niet hadden gevonden. En had ik niet gehoord hoe de andere jongen het ervaart dat wij er voor ze zijn. Het is tijd investeren, heel veel tijd! En geduldig zijn. Er zijn, voor hen. Het was een mooie avond. Bemoedigd door deze waardevolle jongen!

OPEN HUIS EVEN GESLOTEN

Besloten is om dit jaar niet te gaan starten met het open huis voor de straatmeiden. Hoewel ik het jammer vindt, geeft deze duidelijkheid wel meer rust. Op dit moment zou ik de enige zijn die beschikbaar is om dit zou kunnen doen, en dat is onmogelijk! Dit is werk voor een team! En dat team is er nu niet! Ik hoop echt dat dit team er wel gaat komen, want het is nodig, het is zo vreselijk nodig om op een positieve manier te investeren in het leven van deze meiden. Ze uit te dagen van straat te gaan, proberen contact te herstellen met eventuele familie, ze op te zoeken als ze naar een shelter gaan. Maar het is blijkbaar nog niet voor nu!

TERUGBLIK

Volgende maand is het alweer december. Een mooi moment om terug te blikken op het afgelopen jaar! En op het zelfde moment bedenk ik me hoe ik deze tijd kan samenvatten in dit stukje tekst. Ik denk nu bijvoorbeeld aan hoe ik me zelf steeds meer comfortabeler ben gaan voelen met het leven in deze miljoenen stad. Nooit gedacht dat ik zo zou kunnen genieten van in mijn eentje een busrit maken door de stad. Voel me dan echt een inwoner gebruik makend van HET vervoermiddel hier in de stad! Ik kijk terug naar hoe enthousiast we begonnen zijn met het open huis voor de straat meiden, en hoe het eigenlijk steeds moeilijker bleek het plan uit te voeren. Dit door te kort aan medewerkers en voldoende planning en soms miscommunicatie. Dat zorgde soms voor veel frustratie! En leerde mij dat alleen een mooi plan niet voldoende is. En dat ik het voor nu los moet laten, omdat de omstandigheden nu niet ideaal zijn om het ook praktisch te maken!

Ik denk terug aan het starten met gitaarles geven in de gevangenis. Wat voor dat het eigenlijk echt begonnen was alweer gestopt was. Omdat het meisje die ik zou lesgeven ontsnapt was uit de gevangenis, en het meisje die ik 2 gitaarlessen heb mogen geven is vrijgelaten uit de gevangenis. Maar deze plotselinge stop met het werken in de gevangenis, zorgden ervoor dat ik tijd vrij had om Jamile een jonge moeder van 18 jaar les te geven. Jamile is de moeder van 2 geweldige schatten van zontjes Pedro en João. Ze heeft een heftig levensverhaal. Vanaf jonge leeftijd door haar moeder geprostitueerd aan mannen die bij hen thuis kwamen. Ze weet ook niet wie de vaders van haar zontjes zijn! Ik ben blij dat ik dmv het gitaarles geven mag investeren in haar leven. Te werken aan haar zelfvertrouwen en haar te bemoedigen in haar moederschap! Ik denk terug aan het beginnen met werken bij het buurtcentrum, aan de relatie die opgebouwd zijn in de afgelopen tijd met kinderen en medewerkers. Aan hoe er vertrouwen is in het werk wat wij als Jeugd met een Opdracht daar mogen doen. Dat er zelfs gevraagd wordt naar meer vrijwilligers. Het maakt me dankbaar te zien hoe er ook een verandering aan het plaatsvinden is bij het buurthuis. Dat er steeds meer openheid is voor welk verhaal we hebben te vertellen en waarom we doen wat we doen. Dat er meer openheid is naar de liefde van God. En dat we dat mogen laten zien in hoe onze houding is en hoe we communiceren met de kinderen. Maar ook in de verhalen die we kunnen vertellen aan de kinderen. We worden bemoedigd als we zien dat er op een positieve manier met de kinderen gepraat wordt, dat we terug horen wat ze geleerd hebben. Gaaf om te zien dat sinds kort elke ochtend en middag wordt begonnen met het bidden van het "Onze Vader". Dankbaar ben ik dat we mogen investeren in de levens van deze kinderen en de medewerkers! Ik denk aan het project "the Art of Respect" hoe ik een droom werkelijkheid zag worden. Kunst gebruiken om iets positiefs te brengen. En ik denk

aan zoveel dingen meer die te veel zijn om hier nog op te schrijven!
Het was en is niet altijd makkelijk om te dealen met teleurstelling
of steeds maar flexibel zijn. Maar toch ben ik blij en geniet ik van
mijn leven hier en de mensen die ik ontmoet. De gastvrijheid en de
vriendelijkheid! En ik kijk uit naar de maanden die nog mogen komen!

Ook kijk ik vooruit, en denk ik aan Maart als mijn praktisch jaar ten
einde komt. Ik weet nog niet of ik langer hier zal blijven in Brazilië
of dat ik terug naar Nederland zal gaan. En wat als ik terug ga naar
Nederland, wat ga ik dan doen.... Ik vertrouw erop dat het de komende
tijd steeds meer duidelijk zal worden. Ik houdt jullie dus op de hoogte!

Cultureel inkijkje

Hier in de staat Minas Gerais waarvan Belo Horizonte de hoofdstad
is, wordt vaak het woord trem (trein) gebruikt. Dit betekent niet dat de
mensen hier veel met de trein reizen. Het woord "trem" wordt gebruikt
wanneer je het juiste woord voor iets niet kan vinden. Zoals wij
bijvoorbeeld zeggen: kan je dat "ding" daar even geven, of hoe heet
dat "ding" ook al weer. Dan krijg je hier dus zoiets als: hoe heet die
"trein" ook al weer! Super handig om te weten voor elke buitenlander
die hier woont. Maar let wel, dit wordt ALLEEN in deze staat Minas
Gerais gebruikt, in de rest van Brazilië zullen ze denken dat je niet
helemaal spoort! ;-)

DANKPUNTEN

- Voor de blessing die ik heb dat Nederlandse vrienden de
mogelijkheid hebben om hier in Belo op bezoek te komen! Gaaf
en bijzonder om hen een stukje van mijn leven hier te laten zien.
- De zegen op het werk de afgelopen tijd in het buurtcentrum.
- Mijn verjaardag is inmiddels geweest en wat ben ik ongelooflijk
verwend met kaarten en cadeaus. Wat geweldig dat er zoveel
mensen hebben meegeholpen om mijn verjaardag tot een feest
te maken. Boeken, chocolade, pepernoten, stiften, lieve kaartjes,
douchegel.. dit is een greep uit al de cadeautjes die ik mocht
ontvangen! Iedereen enorm bedankt!

GEBEDSPUNTEN

- Voor duidelijkheid wat betreft 2014!
- Voor een goede tijdbesteding, wanneer het werk in Januari op een
lager pitje staat.

Colofon

Nieuwsbrief 8, januari 2014

Contact thuisfrontcommissie
info@annetonline.nl

Aanmelden digitale nieuwsbrief
administratie@annetonline.nl

Giften

S.N.S.- Banknr. 93.17.01.139, t.n.v.
Stichting Nehemia,
o.v.v. Annet Doornenbal, Brazilië
(vermeld duidelijk de naam!)

Adres

Annet Doornenbal
Casa Renascer
Rua Angelo Rabelo 29
Santa Tereza
CEP 31 019 190
Belo Horizonte- MG
Tel. 55-31-3463-8191